

KOMAR

Entered as Second-Class Matter at the Post Office at New York, N. Y., under Act of Congress of March 3, 1879.

NO. 13. — ŠT. 13.

NEW YORK, JULY 1, 1907. — 1. MAL. SRPANA 1907.

VOL. III. — LETNIK III.

Pri mlekarnju.

Obiskovalec: "Koliko mleka pa vam dajo vaše krave vsaki dan?"

Mlekar: "Sedem litrov!"

Obiskovalec: "To je malo! S tem seveda ne morete izhajati!"

Mlekar: "Seveda ne. Mleko je pre poceni. Zato nalijem vselej še kakih deset litrov vode, da ostane kak krajcar pri hiši."

Oj, ti otroci!

Komaj štiriletni Edvard je vprašal mater:

"Mama, kaj pa so angelji?"

Mater: "Angelji so nebeška bitja, ki imajo peroti!"

Edvard: "Kako pa to, da naš ata vedno pravi 'angelj moj' naši sobarici, če ravno ona nima peroti?"

Mati: "A tako! No, hoš že videl, kako bo..."

Polovica in četrtnka.

Gospod Teleb, ki se je oženil z neko vdovo, je svojo ženo predstavil nekemu prijatelju, rekoč:

"Predstavljam ti mojo polovico!"

A prijatelj mu je dobrohotno opazil:

"To ni prav rečeno! Reči moraš četrtnko, ker je bila že polovica družega!"

Plačal ga je.

Častnik: "Jaz še nisem videl bolj neumnega človeka na svetu kot vas. Ali imate kakega brata?"

Regrut: "Jednega."

Častnik: "Ali je pravtako neumen kot vi?"

Regrut: "Še bolj!"

Častnik: "Kaj pa je?"

Regrut: "Častnik!"

Iz norišnice.

Nedavno sem obiskal neko norišnico nedaleč od tukaj. Zdravnik mi razkaže vse. Tako pridemo tudi v neko celico. V njej vidimo moža, kateri je imel v rokah malo, leseno punčko, katero je neprenehoma objemal in poljuboval.

"Kaj pomeni to?" vprašam zdravnika.

"Ta mož je ljubil neko dekle, katero ga pa ni maralo in se je poročilo z drugim", mi odvrne. "Zaradi tega je ta znorel. V svoji norosti smatra punčko za tisto dekle in je ves srečen."

Zamišljen grem z zdravnikom v sosedno celico. Tam zagledam nekega moža, kateri se je neprestano zagnjal z glavo v steno.

"Kaj je pa s tem?" poizvedujem.

"To je pa tisti, kateri je nekdo od prejšnjega vzel za ženo..."

Slabo razumela.

Dajlovnšku pismu loncmana Urbana.

Prelüb muj Komar:—

Kaj naj vam povajm, küllu cajta sm spau u Seleanavm skedne? Ta prvč sm se zbrihtou ob trijeh zjütraj, pa sm rieku: Urban, le še ga potiegnene, sa je še tma.

Drügč sm se obüdu ob deseath zvečier, pa je blu spiet tma. Trietč sm pršu h seab ob sedmh zvečier, jest sm mislu de je pa zütraj. Ustou najsm, k najsm adn ta zgudneh.

Toku sm leažou in spau cajla dva dni in dvaj noči.

K sm ustou, sm biu tak ku srna. Aneajt sm hodu okul skedne, polej sm pa rieku:

“Le pajmo, Urban, tükaj je preveč dougčas. Ana sama hiša, pa še ta toku ne samem. Nak, tu naj zame, k sm nevajen na ldi.”

Kam b jo obrnu? U trg griem. Tam je doste hiš, doste ldi — najkaj se buo žie dublu. Rajvež sm biu prez souda.

Pr Selean m skühajo malu muačneka pa kislega mlajka. Grdu so se držale, k so mislele, de jm buam kaj pomagou pr dajle, pa sm pršu samu spat.

Ku snajm, jo kar podurham prte trge. Gore pr štacjone sriečam grajskoga Marna, ktierga imajo zetu u grade, de se m snajejo. On je malu k. ku r. drüžga.

pogovort kaj drüžga. Kaj pravš, al b blu kaj zame u grade?”

“Zekaj pa ne! Kar z menuo pajde. Če m an osu oboli, buom usaj lhku vozu s parom.”

“Marn, jest b rad pršu do kašneh soudu. Ka nücata vaš gasput al gaspa kaj?”

“Drüzme b ne povajdou, teab pa buom, zetu k s precej take suarte ku tale dva. An dinst b biu zate.”

“Kašn pa?”

“Kukur vajš, huad naša gaspa hdu ne jago. Use suarte je žie triefla, samu medvajda še ne. Zdaj b pa še tu rada. K je pa težku lazt ze medvajdam, je reakla, de b m nestaula kašno vado. K b jo pršu žrajt, b ga pa prevrnila. Viš, pr tm ti lhku zeslužš kašn krajcar.”

“Pa kaj b imu ze dajlat?”

“Nč drüžga ku čakati, de b te pršu medvd žrajt.”

“Marn ti s neujmn.”

“Ka najse še tga vajdu? Zetu se pa tok dougu majnem s tbo. Vajš, človk dobi tok težku žlahtneka po pamete; zetu se muare tdaj malu bl pomajnt, kdr ga nerajma.”

“Dobr dan! Sm pršu vprašat, če nücate kaj meane.”

Gaspa malu pomišle, pa prav:

“Urban, najkaj petie lhku zeslužš, če čš.”

“Pa rad, sa vajste, de sm večkrat süh ku ne. Kašn dinst pa buo?”

“Kukur vajš, huadm jest rada ne jago. Use suarte mreine sm žie prevrnila, samu medvajda še ne. Zdaj b pa še tga rada. Ampk ze tuo zvečjuo je malu težku hodt. Zetu sm reakla, če b kej kašnga starga konjne kpila. Sa vajš, kku mislem. Mühe huadjo ne cukr, medvajdje — —.”

“Žie vajm, žie vajm, mühe ne cukr, medvajdje pa ne mrhe.”

“Toku je, vidš. Ti poznaš dolino in vajš ze stara klüseta. Pajde pajde, pa jh najkaj neküp.”

“Po čiem jh čm plačat?”

“Več ne ku po piet guldinarju.”

“Kaj buo pa muj luan?”

“Od usake mrhe an guldinar. Če ktiero enaje dobiš, je pa tüd tije.”

“Dobru, jest sm kuntent. Kar priec jo mahnem.”

Dala m je dvajset guldinarju pa sm šu.

Zvečier sva jh z Marnam toku fua-trala, ku b bli ze u miesu. Drügu itru sva šla pa ž nime u Vielko goruo.

Tist plac, kamr sva jh muarala prgnat, je pod Uastrem vrham, ane tri ure hoda. Midva sva šla zovol gvišnaste ob peth zütraj. Pruabala sva, de b kojne malu steakle usaj po trge, kuadr je use ze name gliedalu in upilu. Pa naj šlu. Mrhe so blie kuntent, de so gibale.

Polahku jo prašiva memu nuave štifte prte štrikam.

Ku prideva do huajerja, je blu poudne. Tükaj se nam je prpetila prva nesrieča. Ana mrha, k je muagla bt še pod rancem cesarjem sudaške konj, je počienla in krepala. Jest sm j dau an pakle tebaka požrt, pa naj nč pomagalu. Al sm biu neujmen. Pakle tebaka b m lhku desetkrat prou pršu.

Polej sva jr furala dealeč in z veliko müjo prte Uastrem vrhe.

Ku prideva ke, sva jh miselna neprvu prviezat. Marn je pa rieku:

“Düša, kaj jh buaš prvezovov, sa videš, de ne pujde noben nekamr, če b sam lintver pršu. Žihr s kanuanam ustliš ze nime, pa se ne buo oben še ozru.”

“Imaš prou, Marn, kukr s drgače falen. Ka pstiva jh.”

Sva jh püstla in šla h Lajnčke. Tam sva imajla počakat gaspodo, ktiera pride drugu itru ne jago.

Kaj buom pravu, kku je prešla nüč. Pila sva ga. Marn je biu rajs malu udarjen, ampk tülku je pa vajdu, de je voda naslapi nitčča na stajle.

Vedno p ozabljiv.

mt kojna. Ta živa dva sta gledala žalastnu, ku b tajla reč:

"Vidš, midva b t lhku ušla, k b maugla."

Gaspa pomierjo. Pumf, je reaklu več k z deset flint. Medvd se pricc ozre in gleda, kaj tu pomajne. Sa naj vajeu u Vielke gore taega žieg-najne, kukr je kej pr cierkve.

Pumf! zegrmi drugč. Zdaj se medvt pa něveč ne skluane, ampk kar lpu obiera sijo puat kojna.

Mttem so flinte spiet neladale in dobil bl mierne roke.

Bum, bum, se oglase u trietje. Ana kügla m je šla skuz breack, toku, de b lhku ringlne nosu.

K je četrtč puačlu, je blu pa zerajs. Anne se je poniesiečlu, de ga je zedu u zadno noguo. Hodu jc še, ampk bl počase.

Tdaj pa zeupijejo:

"Huraaa, morta!"

Pricc prteačejo jagre ukp. K pa vidjo, de je še žiu, jo odkürjo.

Mean se je zdčjlu preveč tie špase. Prjeu sm ano ranto in šu nadnga. Mal je zicžou, jest sm ga pa lopnu po čc-ic, de se is pctuču.

"Pstite ga," zaupijejo gospa. "Ga muarem jest ustrlet."

Jest sm zbajžou, medvt se je pa ozru ne drevu in se pricc prpravu, de buo gor plajzou.

Ras t pride ne vajo in zegrabe ze luar od gaspejne flinte.

Bumf, puače še ankat, medvt pa se potoči na tla. Take erenije so blie še prehude zajn.

Gaspa griedo dol, ku vidjo, de je niehou gibat. Polej so m dale še an par šisu, tok de je biu vs preliüknan.

Tu so upile po gore. Dajale so s rokie. Taku je blu, ku b bli Türka pre-magale.

Medvajda so ulajkle do anga voza, potm so ga pa z vajeme okranceale in šle prte trge.

Toku je biu ta špas. Zdaj pa use gavori: take jo naj, kukr je grajska gaspa. Se medvajda se ne boji.

Jest pa pravm: Kdur toku strajle medvajda, je bule, če ga povabe damu. Je use an zlumk. Če prime medvt po nesrieč ze luar in če se ta spiet po nesrieč spruaže, je prekliemansku malu jagrskega.

Zdaj imam še najkaj soudu, zetu postavam. Moguače pujdem spiet ne kašnga medvajda, če dobim take jagre ku zadnč. Če ne, buo pa kaj druzega.

Sriečnu!

URBAN.

Narobe svet.

Gostilničar: "Gospoda moja, petelinje pojo. Čas je, da gremo spat."

Opravičeno čakanje.

"Kaj gledate v prvo nadstropje?"

"Gospodar je pravkar zalotil svojo ženo z nekim znancem, ko sta se poljubovala. Takoj ga je zgrabil in vr-gel skozi okno."

"To je zdaj torej končano. Na koga pa še čakate?"

"Na ženo vendar!"

Dva prebrisana.

Mesar: "Gospod odvetnik, prosim za mal odgovor: Če ukrade kak pes salamo, ali je dolžan lastnik psa povrniti škodo?"

Odvetnik: "Seveda."

Mesar: "Potem prosim, da mi izročite deset dolarjev, ker mi je vaš pes odnesel salamo."

Odvetnik: "To je vse pravilno, moj dragi. Jaz vam dolgujem deset dolarjev. Ta svet pa, za kterege ste me vprašali pravkar, velja dvajset dolarjev. Prosim torej še deset dolarjev."

Kratka povest.

A: "Kaj dela vaših šest otrok doma?"

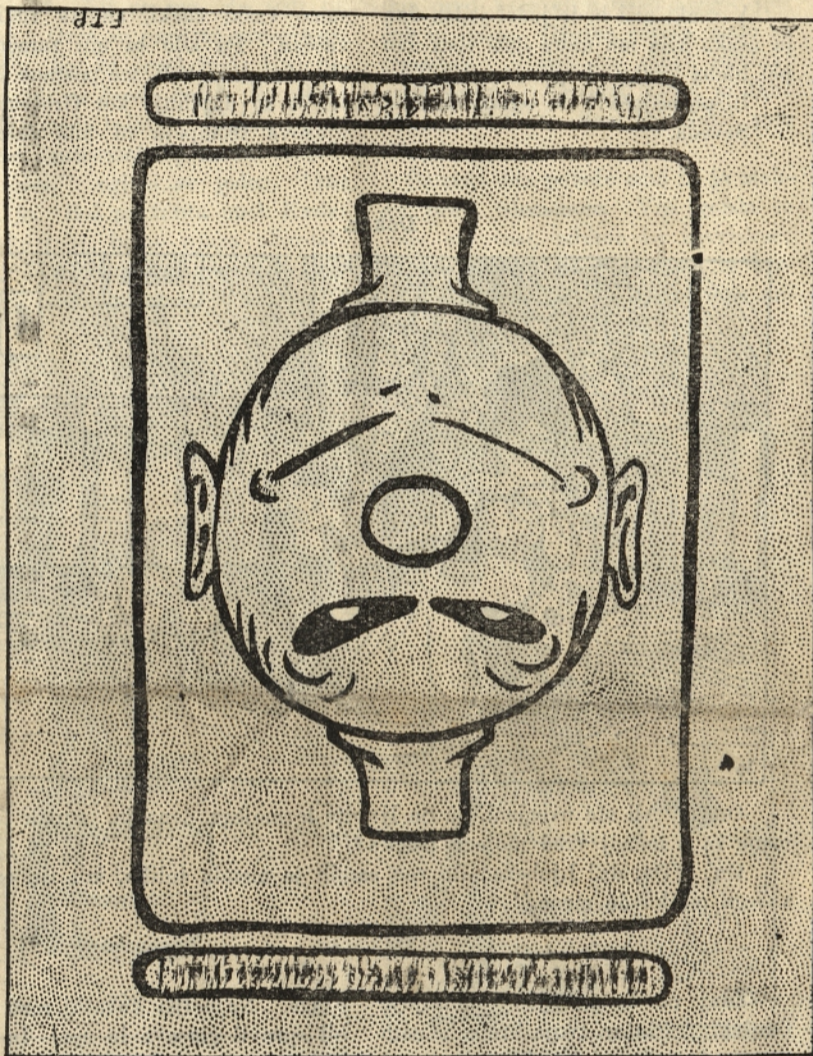
B: "Prvi služi, drugi postava, tretji zapravlja, ostali trije se pa pretepajo."

Hudoben odgovor.

"Kakšen obraz pa delaš že spet?" vpraša precej grda žena svojega moža.

"Nikakoršnega", ji odvrne ta. "Če bi znal namreč obraze delati, bi imela ti že zdavnaj družega."

Dva obraza.

Iz Chicago.

(Ob rni)

Iz Joliet.

Druga cena.

Nekemu kmetu je umrla soproga. Žaloval je jako, vendar se je bil potolažil. A ko mu šest mesecev pozneje pogine krava, se ni dal nikako potolažiti.

Neki prijatelj mu je dejal: "Saj še, ko ti je žena umrla, si se potolažil; sedaj, ko ti je poginila krava, se pa nečeš!"

A kmet mu je odvrnil: "E, dragi moj, ko mi je umrla žena, so mi jih takoj ponujali deset, a krave mi neče ponuditi nihče!"

Bre kave.

A: "Glej, jaz smatram črno kavo po obedu kakor pečat na pismo."

B: "Jaz tudi; vendar se moram večkrat zadovoljiti s pismom brez pečata!"

Dobro gospodarstvo.

A: "Jaz vas ne razumem, zakaj zdihujete tako radi draginje mesa. Jaz imam družino, pa shajam z jednim funtom na dan."

B: "Kako je to mogoče? Saj vas je pet osov."

A: "To je jednostavno: žena ne mara mesa, dekla ga ne dobi, za otroke ni — meni ga pa popolnoma zadostuje jeden funt."

Odveč vprašanje.

V neko dobro obiskano gostilno pride neki gospod in se ozira za kak sedež. Kar pride krčmar k njemu in ga vpraša:

"Vi nimate ničesar za sesti, kaj ne?"

"Imam, imam, samo stola mi manjka."

Po svoje.

Gospa: "Dekla, ali ste omili psička?"

Dekla: "Da, gospa!"

Gospa: "Zakaj pa ima tako čudna ušesa in rep?"

Dekla: "Zato, ker sem ga 'pošterkala in speglala'."

Naš otrok.

Pri učitelju dobe sina. Štiri- in petletna hčerka sta ga zelo veseli. Toda zgodbe od štorcklje ne moreta vrjeti, ker ni pozimi štorckelj v naših krajih, ampak daleč na jugu. Zato si učitelj zmisi drugo in pravi, da so sinčka prinesli angeljčki iz nebes. Pri tem ostane. — — —

H krstu pride tudi stric. Pripoveduje tudi otrokom vesele dogodbice in jim daje kake uganjke. Med drugimi vpraša:

"Kaj je to: "Iz nebes pride in moči!"

"Naš mali bratec," odvrneta oba nakmalu.

Zlobna prijateljica.

Gizela: "Pomisli, draga Julija, odkar sem bila v New Yorku, sem popolnoma druga ženska; vsa sem drugačna!"

Julija: "Saj je prav, da napraviš svojemu možu kako veselje."

Hudobni Francek.

Učitelj: "Tudi stari ljudje so večkrat zelo skočni in gibčni. Francek, ali si ti opazil že kaj takega pri vašem starem očetu?"

Francek: "Da."

Učitelj: "Povej, pri kakšni priliki se to zgodi?"

Francek: "Kadar jim postavim želbelj na stol."

“KOMAR.”

Edini slovenski humoristični list v Zjedninjenih državah.

PIKA DVAKRAT NA MESEC.

Urednik in izdajatelj:
FRANK KRŽE,

80 Greenwich Street, New York, N. Y.

Naročnina \$1 na leto, za Evropo in New York 25 centov več.

“KOMAR.”

(MOSQUITO.)

The only slovenic humoristic paper.
Issued every 1st and 15th day of month.
Editor and publisher: FRANK KRŽE.
80 Greenwich Street, New York, N. Y.

Subscription \$1 yearly, to Europe and New York 25 ct. more

Vaški pastir.

“Možje, ali ste za to, da se vzame pastirja?” vpraša stari Lužar številne vaške možake, kateri hodijo neizmerno resnih obrazov po sobi in kade iz dolgih pip.

“Seveda smo!” se oglasi več glasov.

“To je bolje za živino in za nas”, nadaljuje Lužar. “Prvič prihranimo dosti sena, drugič gre pa živina danzadnem na zrak v dobro zeleno pašo.”

“Res je, res je!” trdijo.

“Zdaj pa pride glavno: kterelega pastirja si vzamemo. Tukaj vidite med nami Koškega Groška, kateri je že nekaj let po vrsti vodil uspešno vaško živino po gozdih in legoh. On pozna meje, ve, ktere krepe so muhaste. Zdaj se gre samo še za to, koliko zahteva.”

Grošek sedi ponižno pri peči, opira se na veliko, zvito trompeto in se čehlja z desnico za ušesmi.

“No, Grošek, govori!”

Grošek sedi kot bi ne slišal. S svojimi kratkimi nogami zgoni hitro pod klopjo, kar pomenja, da bi nekaj rad rekel, a nima še vsega skupaj.

Konečno se globoko oddahne, razprostire roke, se zagleda nekam v tla in pravi:

“Lani je bilo od svetega Jurja do svetega Mihejla petindvajset goldinarjev, letos jih mora biti pa trideset.”

Iz vleče veliko platnico iz žepa in si obriše potan obraz.

Pomoč.

Krokodil (za bežičim zobozdravnikom): “Ustavite se malo, hočem poskušati, če imam kak slab zob.”

Možje molče. Le gostejši dimi iz pip pričajo, da se vrše v njihovi notranjosti nekrvavi boji.

Kar se oglasi Pintar:

“Trideset je preveč in je. Zamostarški ima pet manj in ima, pa polovice več živine.”

Grošek hoče nekaj reči. Pogleda proseče Lužarja, kateri se takoj oglasi:

“To je res, a ima pa lepše pašnike. Groška vzemimo in dajmo mu trideset; bode pa bolj pazil.”

Možje molče, ker se neče nikdo prepogovarjati radi tistih par desetice, kar jih pride več na vsacega.

“Torej ste zadovoljni?”

“Pa naj bo!” se oglasi drug za drugim

“V vsaki hiši bode jedel jeden dan in vsaka hiša mu mora dati tisti dan pol hleba kruha ali pa desetico.”

“In poganjača!” se oglasi Grošek.

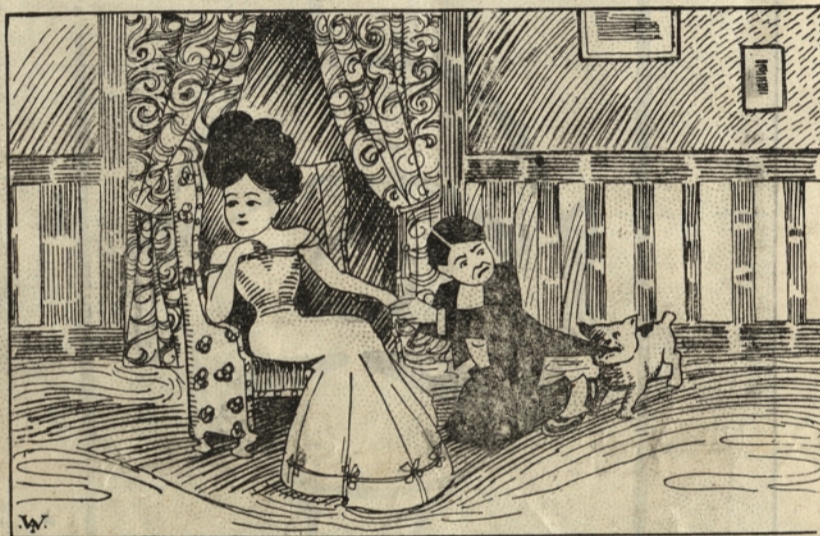
“Seveda.”

s tem, ker je dosti molčal. Jedni so rekli, da je tako moder, drugi pa, kateri so ga poznali boljše, so vedeli, da mu ne teče beseda posebno gladko. Še tedaj, kadar je kako rekel, si je pomagal z rokami, tako da so ga prej razumeli po znamenjih kot po besedah.

Drugo jutro na vse zgodaj se je že glasila njegova trompeta po vasi. Lepo je donela; ljudje so vstajali in izganjali živino. Vaški psi so lajali za njim; pri posebno visokih glasovih pa so cvilili, kot bi jih kdo drl iz kože.

Tako se je glasila njegova trompeta danzadnem, zjutraj in popoldne. Pela je vedno čisto, le ob ponedeljkih so bili njeni glasovi taki, da niso cvilili samo vaški cuki, ampak tudi kak vaščan. Pa kdo bi mu zameril, če človeka glava boli, mu postane še hujše, če se napihuje kot Grošek. Saj njegova trompeta ni bila taka kot

Dokaz.

Ona: “Ali ste uverjeni, da ne ljubite le mojega denarja, ampak tudi mene in z menoj vred mojega psička?”

On: “Da, da! Ljubezen do vas samih je menda tolika, kot ljubezen vašega psička do mene.”

“Zdaj pa še nekaj”, nadaljuje Grošek. “Pintar, tvoja krepa je sam vrag v kravji podobi. Zato ji moraš dati zvonec, da bodem vedel, kod jo tresek drži.”

Pintar se ozre, strmi precej časa v Groška, a ne najde mogoče primerne odgovora. Zato začne zopet hoditi po hiši.

Tako so vsprejeli Groška za vaškega pastirja.

Grošek ni bil iz vasi, kot smo rekli. On je bil iz Kota, kateri mu ni nič kaj dišal. Imel je tedaj kakih petintrideset let in je bil samec. Ali je bil lep? Ne vem, kako bi rekel. Glavo je imel izredno drobno; pod nosom so sršele velike brke, ktere si je Grošek vsaj vsak dan enkrat namazal z nekim smolnatim mazilom ter jih navihal, da so stale kot dva ostra rožička. Precej pokončen život so nosile dve izredno kratki nogi. Ker je nosil močne čevlje z obširnimi botami, so se zdele še krajše kot so bile. Ne moremo reči, da je bil trčen, a tudi ne, da je bil prebrisan. V vasi je veljal celo za kos možaka, ktero slavo pa si je pridobil najbrž

druge. Najboljši kovaški meh bi ne bil spraval glasova iz nje. In težka je bila; a to ni motilo Groška. Zvesto jo je nosil na rami in jo ni odložil niti za trenotek ne. Vaški otroci so ga večkrat prosili:

“Dajte, da bodem jaz malo zatrobil.”

A Grošek jo ni dal iz rok. Še vaškim možakom ni bilo dovoljeno poskušati, češ, da se pokvari.

Tako je živel dannadan. Molče je odgnal živino, molče jo je prignal. Le kadar je zgubil kako živinčce, je bilo malo drugače.

Gospodinja ali gospodar dotične hiše sta prišla k njemu in vprašala z vidnim strahom:

“Kje je naša krava?”

Grošek je pogledal, potem za zajeljal: “Ka—kaj jo ni?”

“Seveda ne. Gorje ti, če se je kaj zgodilo!”

Grošek je zažarel v obraz in stekel v gozd. Pri takih prilikah so se mu neprenehoma majale drobne ustnice. Kaj je govoril, se ne ve. Molil gotovo ni.

Ob delavnikih je bil Grošek zelo priden. Saj ni tudi mogel biti drugačen.

Ob nedeljah pa je imel tudi on svoje prosto popoldne. Tedaj je šel v vaško gostilno med možakarje, meril svoje fraklje in bil tih, dokler ga ni bilo dovolj pod kapo.

Na večer pa je bil navadno že trd kot rog. Postal je zgovoren, tako zgovoren, da je govoril polovico več kot je bilo treba.

Ob lepih nedeljskih večerih je šel pred hišo, kjer so se hladili fantje in dekleta. Majal se je pred njimi, jecljal in govoril nekaj od svojih ljubic, katerih jedna je bila toliko vredna kot vsa vaška dekleta.

Ko je povedal po dvakrat ali trikrat svoje zgodbe, rekel mu je ta ali oni:

“Grošek, zdaj pa malo po pasje!”

Pljunil je v roke, spravil se na vse štiri in lajal tako imenitno, da so bili v trenutku vsi vaški psi okrog njega. Potem je zdrčal po štirih kot martinček proti dekletom, ktera so vriščeč stekla na vse strani.

“Dobro si napravil, Grošek”, ga pohvalijo fantje. “Majhen si, pa vendar beži vse pred teboj.”

Grošek se je pobral, mahal dolgo z desno roko in zatrjeval, da se v lajanju ne ustraši nobenega psa.

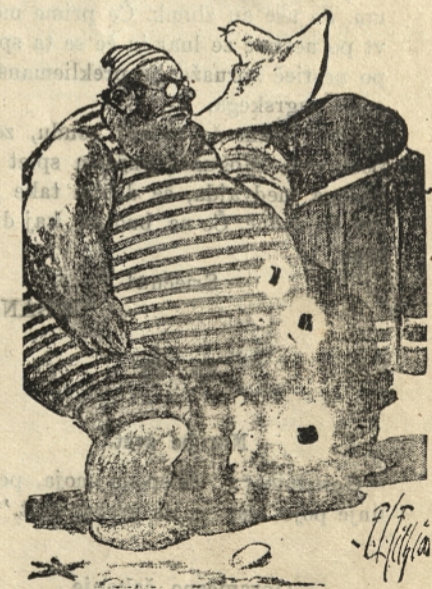
Tisto leto se je Grošku dogodilo nekaj takega, da je govorila vsa vas. To pa je bilo takole:

Doli pod vasjo so bile tri kočje. V jedni izmed teh je živela dvajsetletna gluha Katra. Čedno dekle je bilo, le škoda, da je imela to napako.

Grošek je danzadnem gonil živino mimo kočje in pogledoval v mala okenca. Če je zagledal Katro, pokimal je, pomižnil z desnimi očesom in se nasmejaj.

Dolgo je ostalo pri teh pozdravih. Pozneje pa sta morala nekje govoriti, kje, to ostane večna tajnost. Kje bližje vasi gotovo ne, ker bi se bilo gotovo slišalo. Saj s Katro je moral človek upiti, da ga je razumela.

Vrjetno.

“Ali si zapazil, kako je bilo v petek viharno morje? Pri jasnem solncu so nastali taki valovi, da bi se bili kmalu vsi potopili. Kaj praviš, od kod je bilo to?”

“Ali še ne veš?”

“Ne.”

“Moj stric se je kopal v morju.”

Nedolgo potem postane Grošek še bolj tih kot po navadi. Ni povešal samo očij, ampak tudi glavo. Kadar je sedel kje na samem, je nekaj računal na prste, potem pa zmajeval z glavo in se čehljajal za ušesmi.

Vprašali so ga vaščanje, če je bolan. On pa je zamišljen pogledal in odmajal z glavo.

Kar se raznese glas, da pričakuje Katra veselega dogodka. Če je bil v resnici vesel za koga, je seveda veliko vprašanje.

Stiskali so glave po vasi, uganjevali in se smejali. Dolgo se ni vedelo, dokler ni Katra zaupala, oziroma morala povedati svojo skrivnost njenemu očetu, kateri je dan zadnem stal s kneftrno nad njo. Dolgo je molčala, trpela vse, končno pa le priznala, da je vaški pastir Grošek oče njenega upanja.

Dolgo je molčal Katrin oče. Misli si je: čim pozneje, tem boljše, mogoče se še vzameta. Kaj boljšega Katra itak ne more pričakovati. Le kadar sta se srečala z Groškom, sta gledala vsak v svojo stran.

Konečno — bilo je neko nedeljo popoldne v vaški krčmi — pa je prišlo vse na dan. Katrin oče Francek je prišel v gostilno takoj po južini, sedel za mizo in praznil frakelj za frakljem. Od začetka je podpiral glavo, pozneje pa godrnjal nekaj in tolkel s pestjo po debeli javorjevi mizi.

Prišli so vaščani in ga vpraševali, kaj mu je.

“Nič”, je odvrnil černo in pil dalje.

Že proti večeru je bilo, ko vstopi v sobo — Grošek. Pogleda malo zmedeno in hoče že oditi. Kar zahrešči Francek:

“Grošek, sem! Jaz te hočem tukaj pred možmi nekaj vprašati.”

Grošek pomišlja malo in zardi do ušes. Rad bi odšel, a si ne — upa.

“Grošek”, nadaljuje Francek, “tukaj pred možmi te vprašam, kaj je z mojo Katro. Ali si ti pravi ali ne?”

“Jaz ne vem”, odvrne Grošek in povese glavo pred vaščani, kateri so strmeli vanj in se natihoma muzali.

Grd človek.

“Ti, ali si videl, kako se je ta lepa ženska nasmejala meni, staremu tepcu? Ne vem, če sem vreden tega sladkega nasmeha.”

“Ne veš? Ali hočeš ogledalo?”

“Tako? Jaz ne vem, praviš? Jaz pa vem, ker mi je sama povedala.”

“Saj nič ne rečem!”

“Tako! Gotovo ne rečeš, ker nimaš kaj. Ti si oče, to je vse. Glej, da storiš tudi svojo dolžnost.”

“Seveda, to se mora”, trdijo vaščanje.

“Kakšno dolžnost pa?” vpraša Grošek.

“Kakšno dolžnost? Še danes pojdi v župnišče, pa se daž oklicati. To je tista dolžnost. Drugače ti napravim prepoved na tistih trideset goldinarjev!”

Grošku se stemni pred očmi. Trideset goldinarjev! Od svetega Jurja do svetega Mihejla mora trpeti zanje. Zdaj bodo pa šli. Kaj naj pa on počne? Zdi se mu, da sedi na žrvjavici. Ozre se parkrat proseče po vaščanih, kot bi hotel reči: Kaj ne, da mu jih ne boste dali? A nikjer ne vidi nobene tolažbe. Vaščani imajo danes naravnost ledene oči zanj.

“Grošek”, oglasi se jeden, “kar vzami jo. Boš pa fanta imel. Kadar ne bode tebe, bomo njega ukordali, ker vemo, da bode imel vse tiste lastnosti za pastirja kot ti.”

O svetem Mihejlu pa je prignal vrisajoč živino domov. Kako bi pa ne bil vesel, saj dobi trideset goldinarjev! In dobil jih je še tisti dan.

Druga leta je zginil naravnost iz vasi, letos pa je ostal. Pomagal je malo pri Lužarju, kateri mu je dajal hrano zastonj. Na večer pa je hodil h Katri.

Le nekaj mu ni bilo prav. Danadan da kak goldinar! Če bi ga porabila Katra sama, bi ne rekel nič. A tudi drugi uživajo iz njegovega denarja. To je, kar ga boli. Če bode šlo tako dalje, ne bode imel za božične praznik praznike niti beliča. To se mora spremeniti.

In res se je spremenilo. Dva tedna pred Vsesvetmi zbolil njegov sinček in umre. Groška zapeče malo za trenutek. Potem pa začne misliti: sam, prost — Grošek, zopet si fant in ostanesh fant. Sam boš služil, sam užival.

Še tisti dan poveže culo in jo mahne proti Slemenom. Vrh gozda se ozre po vasi, zdihne in zavriskne. Zdi se mu, da je zopet mlad in krepak kot pred leti. Dela si lepe na-

Kaznovana radovednost.

Profesor: “Sakra — to so pa znamenite številke! Kdaj je bila hiša sezidana? Sedemnajst tisoč devetsto in —

prokleta smola!”

“Nikoli ne!” zdihne, zamahne s pestjo po zraku in steče skozi vrata.

Minevali so dnevi. Grošek je hodil zamišljen in govoril večkrat glasno med seboj. Hujšal je in ni več tako pazil na živino kot prej. Vsak drugi dan se mu je zgubilo kako živinčie. Vedno so prihajale tožbe, da je popasel zdaj koruzo, zdaj zopet kako žito. A vaščani so bili usmiljeni.

“Naj bode”, so rekli, “saj ne bode trpelo dolgo več.”

Prišel je veseli dogodek. Grošek je lezel za skednji pozno v noči proti koči, kjer je pravkar zajokal njegov sinček. Otrl si je solzo, segel v žep in dal očetu Franceku pet goldinarjev, rekoč:

“Kupite ji, kar potrebuje, pa ne povejte nikomur, da sem bil pri vas ali da sem vam kaj dal.”

črte in si zagotavlja pri vseh svetnikih, da ne pogleda nikdar nobene več.

Prišel je ves vesel po dveurni hoji do vasi in zavil naravnost v gostilno. Pil je in pil pozno v noč, potem pa se zavalil pred hišo, kjer se ni nikdo zmenil zanj.

Ko so ga drugo jutro budili, ga ni bilo že več med živimi. Rekli so, da se mu je moralo vneti žganje.

Ko so vaščani zvedeli o tem, zamišlili so se malo in končali:

“Zanj je najboljšie tako!”

Iz šole.

Učitelj: “Peter, odkod veš, da je mesec dvesto milj od zemlje?”

Peter: “Vi ste povedali.”

Dobra.

Nekdo se je hotel pošaliti s petletnim dečkom. Vprašal ga je: “Koliko let imaš?”

“Pet!” mu je odgovoril deček.

“Koliko si jih imel pa lani?”

“Štiri!”

“Lani štiri, letos pet, štiri in pet je devet, torej”, je nadaljeval oni, “ti imaš že devet let!”

Deček je nekoliko pomislil, potem pa vprašal: “Koliko imate pa vi nog?”

“Dve!” je dobil odgovor.

“A koliko ste jih imeli lani?”

“Dve!”

Deček je pa nato zaključil: “Torej ste pa osel, ker imate štiri noge!”

Idila.

Ljubila sta se. Bila je krasna mesečna noč. Molče sta korakala po hribčku roka v roki. Kot angelj ga gleda ljubko. Vedno in vedno si stiskata roke in si gledata v ljubeče oči.

Naenkrat se spremeni njen krasni obrazek. Polni, rdeči ustnici trepetati, usta se krčevito stisnejo. Začne loviti sapo, iztrga mu roke, zakrije si obraz in — kihne.

Si ne upa.

Mati in odgojiteljica (mlada gospodična) sta devali spat malega Emila.

“No, Emil”, je rekla mati, “sedaj vošči gospodični lahko noč in daj jej poljub!”

A Emil je odvrnil: “Ne, poljuba ji pa ne dam; večeraj ji je hotel ata dati poljub, a ona mu je dala klofuto!”

Spoznal ga je.

Trgovec: “Ali je Smith poravnal svoj stari račun?”

Učenec: “Ne. V tisti hiši stanuje namreč več Smithov, a neče biti nikdo pravi. Jeden me je celo vrgel skozi vrata.”

Trgovec: “Ta je pravi! Pojdi ga takoj tirjat!”

Dovolj vzroka.

Žena: “Poglej no, kako je tale trgovec žalujka žalosten in pobit.”

Mož: “Kaj bi ne bil, ko ve, da se prihodnji teden vrši njegov pogreb.”

Žena: “Tako? Nisem vedela, da je tako bolan. Kaj mu pa je pravzaprav?”

Mož: “Ženi se.”

Komar na farmi.

Komar se je naveličal mestnega življenja in je sklenil, da gre na farmo. Pomislite vendar to vročino po mestu. Komar se resno boji, da postane nekega vročega dne kos pečenke ali škafo vode. Zato pa le ven, le ven na deželo.

Zvezal si je malo culico in sedel na vlak. Drdralo je in drdralo, dokler ni prišel na neko postajo, kjer je videl napis: Tukaj se rabi sto delavcev za farmo. Oglasijo naj se sami mladi in krepki.

Šel je Komar naravnost k farmerju in rekel:

“Dober dan očka. Slišal sem, da rabite delavce za farmo. Jaz bi rad delal pri vas!”

Farmer ga premeri od vrha do tal in pravi:

“Jaz rabim delavce, ne pa griže.”

“Oho! Ali sem jaz griža? Jaz se razumem na vse. Kar vzemite me, bode videli, da bode vse prav.”

“Pa ostani,” pravi. “Dolar na dan pa hrano in stanovanje.”

“Orajt,” se je odrezal Komar, da se pobaha malo z angleščino.

“Ali znaš angleško?” vpraša farmer začuden.

“Šur! Angleško ali kitajsko je meni vsejedno,” se odreže in udari po prsih.

“Potem se pa kar preobleci, pa pojdi salato presajati!” zapove farmer. “Populi jo in jo usadi na drugem koncu. Pa glej, da ne bode pregosta.”

Komarja malo zaskrbi. Kako bode neki šlo to? Da je salata dobra z oljem in jesihom, se je prepričal že večkrat. Od kakega presajevanja pa ni še slišal do danes.

Vendar se ne sme pokazati, da ne zna, ker ga drugače spodi.

Gre lepo na vrt in premišlja, da mu kaplja pot na suha tla.

Kako se neki to presaja? Farmer je rekel: populi jo in jo usadi na drugem koncu. Sklone se, izpuli par salat in začne modrovati: tukaj, kjer je korenina, je prvi konec — drugi bo pa tukaj, kjer je perje. Hm, drugače go-

tovo ne more biti. Le hitimo, da bode več storjenega.

Začne puliti salato in jo zopet vtikati v zemljo in sicer tako, da zakoplje perje, korenine pa gledajo iznad zemlje.

Revež hiti kot za stavo. Vse popoldne dela in drugo dopoldne. Proti večeru drugega dne pride farmer mimo in že zdaleč vpije:

“No, kako ti gre kaj delo? Ali si že končal?”

“Že dopoldne. Kar pogledajte, kako je vse lepo. Prav nič zelenega se ne vidi.”

“Nič zelenega?” se začudi farmer in pride bližje. Z levico se prime za glavo, z desnico pa pograbi neki kol in zdihne:

“Strelna neumna, kaj si pa naredil!”

kako je po gredi razkopano od kokošij?”

“Vidim.”

“Vzrok je slaba ograja. Ali veš zdaj, kaj ti je storiti?”

“Da.”

Farmer odide. Komar sede pred ograjo in jo zamišljen opazuje.

“Vzrok je slaba ograja,” je rekel farmer. Ograja — hm. To je malo čudno. Ali je ograja razkopala zemljo? Ne, ampak kokoši. Kdo je torej vzrok? Kokoši. Enkrat hoče dokazati Komar izkušnemu in zvitemu ameriškemu farmerju, da ve Komar nekaj več kot on.

Če ima človek rano na roki, ga boli vsa roka. Če se rana ozdravi, ozdravi vsa roka. Rana je torej vzrok bole-

Ponosno ubriše Komar pipec ob hlače, ga spravi in gre zadovoljno proti farmerjevi hiši:

“Kaj pa postavaš!” zakriči farmer nad njim. “Ali ti nisem rekel nekaj glede ograje?”

“Je že vse v redu,” se odreže Komar.

“Ali si jo popravil?”

“Čemu? Ograja je dobra; samo kokoši so bile slabe. No, pa jaz sem jih že poboljšal. Zdaj že premišlujejo v skednju svoje grehe.”

Farmer ostrmi.

“Kokoši — — v skednju — — grehe — —.”

Dene klobuk na glavo, gre v skednj in pridrvi brez klobuka.

“Moje kokoši — vrag, zlodji, satan, strelna, pošajna in tako dalje, kaj te je brenilo v pamet, da si mi poklal vse?”

“Odpravil sem vzrok in zdaj bode vse dobro.”

“Tako, tako. Jaz bodem tudi odpravil jednega.”

Po teh besedah ga upili okrog ušes od desne in leve.

Komar se zavrti in začne šteti:

“Jedno, dve, tri, štiri, pet —.”

“Kaj pa šteješ, satan?”

“Solnce, gospod. Zakaj ste me zmotili, da nisem seštel vseh.”

Takoj ga mine jeza. Misli si:

“Ta Komar pa ne more biti tako slab. Učesnil sem ga, da je plesal kot ciganski medved, pa mi še zamerni ne.” Glasno pa pravi:

“Za dve stvari si se že izkazal nesposobnega. Pravzaprav bi te moral zapoditi, a hočem vendar še nekaj poskusiti s teboj. Ali se razumeš kaj na živino?”

“Hm, pa kako. Jaz sem precej rekel: da bi me vsaj del k živini, kjer se največ razumem.”

“Tepec, zakaj mi nisi pa tega takoj povedal? Torej k živini pojdeš. Pred vsem si zapomni moja navodila, kako in kaj zahtevam. Vole pitaj, da se lepo zrede. Pri kravah misli vedno na to, da krava pri gobcu molze. Posebno pozornost pa posvečaj teletam. Pazi vedno nanje, da bode vse v redu.”

Dober delavec.

Pogumen.

Žena: “Poglej no tega groznega leva. Če bi zdaj utrl kletko in skočil ven, koga bi ti prej rešil, otroke ali mene?”

Mož “Mene!”

Prvi: “Jaz ne ostanem dalje v tej službi.”

Drugi: “Zakaj ne?”

Prvi: “Radi prevelike nevarnosti. Poglej, kakšne stole nam je dal gospodar! Človek si še zadremati ne upa, ker se lahko ubije, če pade na tla.”

“Presadil sem salato kot ste rekli, iz jednega konca na drugega.”

“Bivol, bizon, tur, bik, krava, tele in tako dalje — ob vso salato si me pripravil. Na tresek!”

Zamahne s kolom, Komar pa poskoči in ujde srečno udareu.

“Jej, jej, jej!” zdihuje farmer. “Vsa salata je šla. Koreninice so se posušile, perje odgnilo — o-o-o-o, to je grozno!”

“Farmer,” pravi Komar. “Dajte mi kako drugo delo. Salato sade pri nas tako; nisem vedel, da je v Ameriki vse drugače.”

“Naj bode, ker ni baš delavec. Ti bodem dal pa drugo delo. Ali vidiš,

čine, kakor je kokoš vzrok za razkopano zemljo.

Kako naj torej začne. Hm, jednostavno. Plot je dober, toda kokoši so slabe. Hajdi torej nad kokoši, pa ne bode živ krst več prigovarjal, da je plot slab. Torej nad kokoši, kokoši.

Brž odpre skednj in začne vpiti: “Čipke, čipke.”

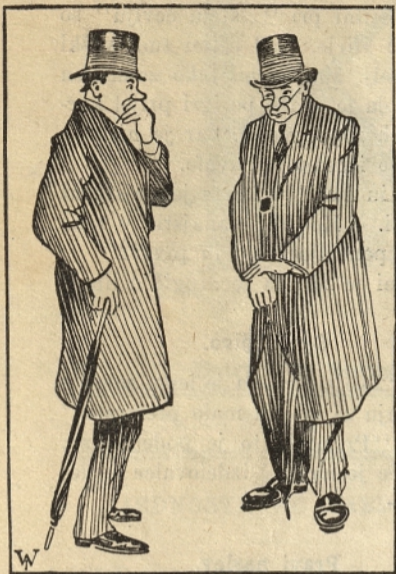
Vsa kurja družina teče proti skednju, kjer ji posiplje Komar koruzo. Ko so vse notri, zleze lepo k vratom in jih zapre. Potem pa plane z odprtim pipecem v roki mednje, davi in kolje kar doseže. V pol ure pa leže vse na pođu deloma s prerezanim, deloma z načetim vratom.

Prebrisan.

“Svojim starišem sem se zavezal s častno besedo, da se nobena cigareta ne dotakne več mojih ustnic. Ker ne maram prelomiti besede, kadenja pa ne morem opustiti, si pomagam tako.”

Kot navadno.

“Kaj so bile zadnje besede vašega strica?”

“Jih ni bilo.”

“Tako? Ali ni imel ničesar sporočiti, nikogar pozdraviti?”

“Mogoče je imel, a ni mogel povedati, ker je govorila ves čas teta.”

“Bom,” odvrne Komar, zalekne rokave in gre naravnost v hlev.

Kaj je rekel že gospodar? Vole pitaj. To se takoj zgodi. Gre v omaro, prinese skledo mleka in tako žlico, kot je za otroke. Potem si postavi stolček pred vole in jim daje žličice mleka, zdaj temu, zdaj onemu. Ko polije žlico, ga Komar lepo ubriše okrog “maula” potem mu pa zopet daje. Tako jih pita vsak dan trikrat.

Ko konča pri volih, pridejo na vrsto krave. “Krava pri gobcu molze,” je rekel farmer. To je pa zlomkovo čudno. Če molze pri gobcu, kje pa zlomka žre? Dolgo premišlja Komar. “To je zopet drugače kot v starem kraju,” godrnja. “Tam pri gobcu ‘futramo.’”

Ko tako premišlja in ogleduje krave, pride na srečno misel.

“Pri gobcu molze, potem mora jesti pri repu.”

Gre in prinese za vsako kravo koš sena ter ga postavi za kravo. Da bi se koš ne prevrnil, ker mahajo preveč zrepom, jim priveže repe h košu.

“Posebno pozornost pa posvečaj teletam!” je rekel farmer. To se seveda mora zgoditi. Toda, kako naj se to razume? Hm, najbrž moram paziti nanje in sicer posebno paziti. To pa dosežem le, če se potrudim za vsakega posebej.

Sešteje teleta. Pet jih je — za vsacega po jedno uro bo de menda dovolj.

Prinese si dva stola, prvega večjega, drugega pa manjšega. Na večjega sede, manjšega si pa dene pod noge. Podpre obraz, dene žepno uro pred se in gleda natančno jedno uro na tele.

Ko poteče ura, prenese stolčka pred drugega in ga pravtako gleda jedno uro. Tako se zgodi pri vseh petih. —

Drugi dan se začne znova ta prizor. Živina muka in se ozira željno nanj.

“Kako me ima rada,” menca Komar. “Tako me gleda, kot bi bila vsa zaljubljena vame.”

Tretji dan se začne taka muzika z rukanjem, da je Komar ves v zraku. Nekaj časa se ozira. Ker pa živina ne neha, začne peti in vriskati.

Tako traja ta čudni koncert skoro do večera in bi se bil mogoče nadaljeval vso noč, da se niso odprla vrata. V hlev stopi farmer. Ko pogleda živino, zarohni:

“Kaj je to? Živina je vsa sestradana.”

“Kako sestradana! Vole pitam, krave imajo še polne koše sena, teletam pa posvečam po pet ur pozornosti na dan.”

“A tako,” pravi gospodar. “Pojdi no malo na prag.”

Komar gre. Farmer zagunca svojo desno nogo, potem pa jo spravi v dotiko s tistimi deli, za ktere človek toliko trpi na tem svetu.

“To imaš!” pravi. Komar pa zleti daleč na dvorišče. Tam si pretiplje kosti, pogleda grozeče, pokaže štiri fige in zdihne:

“Farmer, farma, živina, kokoši in vse, kar je pri hiši, to vam dajem v pozdrav. Ker ni dosti, pa si razdelite med seboj. Gutbaj, farma.”

Sede na vlak in se pelje naravnost v mesto. Na farmo ni mislil nikdar več. —

Dvoumno.

Učitelj (stopi v šolsko sobo): “Že zopet vsepolno papirja in obrezkov na tleh! Ali se ne morete navaditi na red? Kadar se pride v šolo, se začneja svinjak.”

Dokaz.

Prvi: “Moj sin postane še velik politik.”

Drugi: “Tako? Ali ga zanima politika?”

Prvi: “To baš ne, ampak delati ne mara.”

Dvojni vzrok.

“Gospod Mrslog, zakaj se niste oženili?”

“Vzroka sta dva. Prvič nisem bil nikdar tako neumen v življenju, drugič pa nisem nikjer dobil tako neumne ženske, da bi bila vzela mene.”

Podnevi in ponoči.

Sinček: “Mati, zakaj pa so dvoje vrste ljudje na svetu? Nekteri so beli, mi pa črni!”

Mati: “Tepec neumni, še tega ne veš? Beli so tisti, ktere je Bog ustvaril podnevi, črni pa tisti, ktere je ustvaril ponoči.”

GLOSE.

Ženska, ktera pravi: "Jaz se ne maram možit," je podobna mački, ktera pravi: "Jaz ne maram za miši." —

* * *

Akcije so kot toplomer; rastejo in padajo. Če rastejo, je človeku prijetno gorko, če padajo, ga obliva mrzel pot po hrbtu.

Dober tovariš.

Podčastnik: "Družabnost je usluga, ktero se izkazuje svojim tovarišem. Regrut Trn, kaj bi ti storil, če bi imel tvoj tovariš jed na mizi, neosnaženo obleko in če bi se baš v tistem času trobilo za nastop?"

Regrut: "Jaz bi hitro snedel njegovo porejjo, da bi si tovariš spravil lahko medtem vse v red."

Prepozno.

Žena (k možu, kteri pride ob jedni popolnoči domov): "Kar poberi se, jaz te ne maram."

Mož: "Prepozno, draga moja. To bi bila morala reči ti tedaj, ko sem te snubil!"

Ima skušnjo.

Trgovec: "Mi rabimo človeka, kteri zna odgovarjati na vsa vprašanja. Ali imate kaj skušnje v tem?"

Prosile: "Kako ne — saj imam doma osem otrok."

Nemirna hiša.

"Zakaj se zopet premikaš?"

"Želel sem si mirne hiše; toda ta ni."

"Kako to, da ne?"

"Kadar pride prvi v mesecu, pa stoji gospodar dannadan nad menoj za najemnino."

Šolska modrost.

Neki učenček je napravil sledeči popis šolske sobe:

"Šolska soba obstoji iz table, sten, tintnikov, palice in učitelja. Večina stvari je v šoli silno stara, le palica je vedno nova. Kdor pride kasneje v šolo kot učitelj, je največji lenuh in se ga navadno kaznuje. Na zemljevidu so reke in mesta, da se jih lahko učimo. Učitelj je napravil s palico v zemljevid veliko luknjo in sicer baš pri tisti deželi, v kateri se po njegovem mnenju cedi med in mleko. To kaže, da ima rad sladke reči. Neka krogla predstavlja našo zemljo. Pri petju drgne učitelj z neko palico po strunah, mi pa pojemo. Nekteri znajo peti bolj tanko, drugi zopet bolj debelo. Najbolj kriči učitelj."

V šoli visi toplomer; s tem dela učitelj poleti vročino; gleda ga namreč toliko časa, dokler ne pride na dvajset stopinj. Šolski nadzornik nas hođi hvaliti, a učitelj ima vendar rajši, če ga ni. Pri telovadbi skačemo. Najprej skoči učitelj, da se vse strese, potem pa mi. Kdor ukrade kako jabolko, dobi jedno po grbi, če pa zmakne kaj učitelju, dobi tri.

Zdaj je učitelj bolan in mi imamo prosto. Če se uresniči naša želja, ne umre, a tudi ozdravi ne."

Drsanje.

ali prizori, ktere je doživel gospod Nereden prvi dan na ledu.

Prev elik.

Tonček: "Medved, medved!"

Francek: "Na puško, pa ga pomeri ti! Veš, jaz zadenem samo vrabca."

Zadnja želja.

A.: "Kaj je bila zadnja želja tvoje ranjce žene?"

B.: "Da naj napišem v mrtvaški list, da je bila stara samo štirideset let, dasi jih je imela v resnici petdeset."

Umljivo.

A.: "Kaj pravite, zakaj je Bog ustvaril Evo mazadnje?"

B.: "Zato, da je imel mir, ko je delal svet."

Med kuharicami.

Prva: "Zakaj si pustila službo?"

Druga: "Zato, ker sem jo morala. Razbila sem namreč skledo."

Prva: "To ni vendar nič hudega!"

Drugi: "Kako ne! Jaz sem jo namreč razbila na glavi moje gospodinje."

Iz šole.

Učitelj: "Jožek, zakaj je prosil Abraham Boga za Sodomo in Gomoro?"

Jožek: "Najbrž je imel tačas veliko denarja posojenega."

Pozabljiv.

V gostilni pri "zlatem čevlju" so kvartali štirje, med njimi tudi vaški nadučitelj. Mož je bil tako zamišljen v igro, da je vedno po igri prijel karte in jih zopet mešal, kar je njegove soigralee izredno zabavalo.

Delil in mešal je karte najstokrat po vrsti. Ko jih dvanajstič v roke vzame, pomišlja malo in pravi:

"Meni se zdi, da že drugič delim."

Oprostljivo.

A.: "Tvoja nevesta je lepa, samo v obnašanju se mi zdi malo premrzla."

B.: "Priatelj, to je podedovano. Njen oče je namreč izdelovalec — ledu."

Pravi naslov.

Neka krasna gospa je v neki trgovini z manufakturnim blagom kupovala svilo.

"Po čem pa je meter te svile?" je vprašala prodajalca.

A ta je dejal: "En sam poljub za vsak meter!"

"Dobro", je odvrnila gospa, "dajte mi dvajset metrov te svile, po poljube pa pojdite k mojemu možu."

Zato.

Prvi sluga: "Kaj storiš, kadar te tvoj gospodar hudo zmerja?"

Drugi sluga: "Se jaz zmerjam. Če mi pravi on 'osel', mu pravim jaz 'star bik'."

Prvi sluga: "Nikar ne govori tako tako neumno. Te ga si vendar ne upa noben sluga, pa tudi ti ne."

Drugi sluga: "Pri meni je to drugače. Prvič govorim potihoma, drugič je pa gospodar gluhi."

Na časa.

A.: "Kaj praviš, zakaj je tale družina nad nami tako mirna? Človek niti ne ve, če je kdo doma ali ne, tak mir je vedno."

B.: "To ni nič čudnega. Gori živita mož in žena. Mož dela od šestih zvečer do šestih zjutraj, žena pa od šestih zjutraj do šestih zvečer."

VESEL DELAVEC.

Res veselo je videti delavca, ki opravlja svoje dolžnosti z veseljem. Njegova veselost pogosto kratkočasi vse druge v delavnici, tudi one, ki smatrajo delo za neizogibljivo zlo. Vesel mož se nikdar ne utruđi pri svojem delu, medtem ko gre lenuh od dela zmučen, nezadovoljen in čmeren. Jasno je, da tak človek ni zdrav. Njegova prebava ni v redu in on potrebuje Trinerjevega ameriškega grenkega vina. Zakaj? Zato, ker to zdravilo uredi prebavljalne organe. Iz telesa odpravi vse one tvarine, ki ovirajo prehranjenje; zdravilo dela novo kri, ki nosi hrano do vsakega telesnega dela. Trinerjevo ameriško grenko vino mu da slast do vseh jedil — ono naredi človeka veselega. Rabite ga vedno, kadar nimate slasti do jedij, ali kadar se ne počutite dobro. V lekarnah. Jos. Triner, 799 So. Ashland Ave., Chicago, Ill.